

Hastanede Bir Gariplik Var

Dr. Enes Başak

Hastanede Bir Gariplik Var

Dr. Enes Başak

Kapak Tasarımı

Ali Sönmez

Mizanpaj

Fatih Kırmızıgöz

Karikatürler

Dr. Adem Sarı

1. Basım, Şubat 2012

SAGE Yayınları

Baskı ve Cilt:

SAGE YAYINCILIK VE MATBAACILIK

Kazım Karabekir Cad. Kùltür Çarşısı Kat: 2

No: 7/101-102-103

İskitler/Ankara

Tel.: 0312 314 00 02/05

bilgi@bizimdijital.com

Önsöz

Senelerdir mesleğimizi yapıyoruz. Bu mesleği icra ederken kimi acı, kimi tatlı öyle çok şeyle karşılaşılıyor ki! Tüm insanların en özel anlarına şahitlik ediyoruz. Onlarla birlikte gülüp, onlarla birlikte ağlıyoruz yeri gelince. İyi olaylarla olduğu kadar, hatırlamak istemediğimiz birçok kötü olayla da karşılaşılıyor. Kimi zaman yanlış anlamalar ve yanlış anlaşılmalara işimizi yapmamızı zorlaştırıyor. İşte Enes Başak'ın gerçek, yaşanan olaylardan derlediği “Hastanede Gariplik Var“ kitabı hepimizin yaşantısının bir örneğini oluşturuyor. Sadece sağlık çalışanlarının değil, herkesin gerçeğini gün yüzüne çıkarıyor.

Bazen gülerek, bazen duygulanarak ve bazen de ağlayarak okuyacağınız bu kitap hasta da olsak sağlık çalışanı da olsak hepimize bir şeyler katacak. Belki hepimize empati yapmayı öğretecek, nerelerde hata yaptığımızı, daha iyi nasıl davranabileceğimizi gösterecek. Her gün karşılaştığımız olaylara farklı bir gözle bakmamızı sağlayacak ve eminim kitabı okurken hepimiz kendimizden bir şeyler bularak gülümseyeceğiz. Daha mesleğe atılmadan çok şeyler başaran, idealist genç meslektaşımızı kutluyorum. Bu güzel, herkesin okuması gereken eseri bizlere sunduğu için kendisine teşekkür ediyorum...

Dr. Sibel Gören

Ocak 2012

İçindekiler

<i>Diyaloglar ve Metinler</i>	5
<i>Öğrencilik Yılları</i>	63
<i>Kısa Kısa</i>	84
<i>Hekime Şiddete Farklı Bir Açıdan Bak(ama)mak</i>	89

Diyaloglar ve Metinler

Psikiyatri dersine ilk defa gidiyorduk. Ruh ve sinir hastalıkları hastanesindeydi dersimiz. Hastaneye gittik, sınıfa geçip oturduk. Hocayı bekliyorduk heyecanla. Biraz sonra kapı açıldı ve içeri düzgün giyimli biri girdi. Selam verip oturdu, ardından başladı bizlere bir şeyler anlatmaya. Ama garip şeyler anlatıyordu, anlattıklarının dersle pek ilgisinin olmadığını düşünüyorduk. Tabi biz de ilk ders olduğu için psikiyatri nasıl bir ders bilmediğimizden öylece dinlemeye devam ettik. Bu şekilde yarım saat kadar bir süre ders işledik. Sonra biri daha geldi sınıfa. Önce kürsüde bulunan kişiye baktı, sonra tüm sınıfı tek tek süzdü ve bize orada ne yaptığımızı sordu. Biz de bu kişiyi hastalardan biri zannederek ders işlediğimizi söyledik. Sınıfa yeni gelen kişi başladı gülmeye. Ama durdura bilene aşk olsun çok iştahlı gülüyordu. Meğersem sınıfa ilk gelen o düzgün giyimli, bizim yarım saat ders dinlediğimiz (!) o adam kendisini hoca zanneden bir hastaymış. Ve böylece o gün bizler de onun ilk ve son öğrencileri olmuştuk... 😊😊

4. sınıftayken arkadaşlar genel cerrahi stajına yoğun bakımda başlıyorlar. Asistan tembihliyor tabii, hoca vizite gelir peşinden ayrılmayın ilgili olun diye. Biraz sonra uzun beyaz önlüklü, kır saçlı bir adam elinde çantasıyla geliyor. Bizimkiler de peşine takılıyor tabii. Adam doğruca koridorun sonundaki odaya giriyor ve bir hastanın başına geçiyor. Bizimkiler adamın arkasında saygı duruşunda, birazdan adamın ağzından çıkacak sözleri bekliyorlar. Ardından adam çantasından usturayla tıraş köpüğü çıkarıyor ve hastayı tıraş etmeye başlıyor. Arkadaşlarım o zamandan beri hastanenin berberiyile göz göze gelmemeye çalışıyor...😊😊

DUYGUSALLIK, ÖN PLANDADIR HEP.

Nedense hastanelerdeki beyaz önlüklü kızların hepsi hemşiredir teyzelerimizin gözünde. Hemşire değil de doktor olabileceklerini asla düşünmezler. Kadın doğum servisinin koridorunda arkadaşımınla bir şey konuşuyorduk. O sırada omzuma bir el dokundu:

-Hemşire hanım bakar mısın?

+Teyze ben hemşire değilim!

-İnşallah bir gün olursun kızım...

+Tezyeeee ☺☺

-Buyurun şikâyetiniz nedir?

+Doktor bey birazdan kız arkadaşım size muayene olmaya gelecek. Ona sürpriz bir evlilik teklifi yapmak istiyorum lütfen bana yardımcı olur musunuz?

-Tam olarak ne yapmamı istiyorsunuz anlamadım.

+Lütfen muayene edip ilaçlarımı yazdıktan sonra Tarık sizi seviyor ve sizinle evlenmek istiyor diyin ona.

-Beyefendi yapamam ben.

+Lütfen doktor bey, gerçekten yardımınıza çok ihtiyacım var.

-Peki, bir deneyelim bakalım.

İçeri bir hasta girer, muayenesi yapılır, ilaçları yazılır. Ve sıra o cümleye gelir:

-Tarık sizi seviyor sizinle evlenmek istiyor.

+Anlamadım doktor bey, Tarık kim acaba?

Az sonra kapı açılır ve Tarık Bey seslenir:

+Doktor bey hazır mısınız birazdan kız arkadaşım geliyor...

Hey Allah'ım... 😊😊

Sıradaki Denizyıldızı!

Hayatımın en anlamlı çiçeğini aldım bugün. Poliklinikteyim. 17 yaşında bir hanımefendi girdi içeriye. Gülümsüyor ve çok mutlu görünüyor. Hani gözlerinin içi gülüyor denir ya, öyle bir şeydi yani. Yaklaştı yanıma, elini uzattı. Ben de uzattım gayri ihtiyari.

-Buyurun nasıl yardımcı olabilirim size?

+Doktor bey! Beni hatırlamıyorsunuz sanırım ama öncelikle size teşekkür ederim. Bu çiçeği size getirdim.

-Aaa hayatımda ilk defa bir bayandan çiçek aldım, çok teşekkür ederim. Bunu neye borçluyum (gülümsemek herkese yakışır ama bu genç kızın gülümsemesi daha bir anlamlı geldi).

+Geçen yıl annemle beraber gelmiştik size. Bulantı ve kusmalarım vardı. Siz tetkikler normal çıkınca nedenini bulmak için annemi çıkarıp bana bazı sorular sormuştunuz.

-Aaa evet hatırladım. Ama inanmıyorum sen o kız olamazsın. O kız çok zayıf ve inanılmaz kötü bir durumdaydı.

+Evet o kız benim, o her gün eroin alan, geceleri sokaklarda dolaşan, esrarkeş arkadaşları olan o kız benim doktor bey. Ve bugünümü de size borçluyum. Size eroin kullandığımı söyleyince kızmadınız. Yaşadıklarımı anlatınca sahiplendiniz. Sorularımın tamamını cevapladınız. Durumu anneme nasıl anlatacağım diye düşünürken anneme güzelce anlattınız. Bana Bakırköy'e amateme gitmemi önerdiniz. Ama ben sizdeki sıcaklığı hissettikçe, konuşmalarımızdaki samimiyeti anladıkça yanlış yaptığımı anladım. Önce arkadaşlarımı, sonra alışkanlıklarımı bıraktım. Bu sene tekrar liseye, son sınıfa başladım. Gazetecilik okuyacağım ve ilk röportajımı da sizinle yapacağım...

Ben bu cümleleri duyarken kendimi bir film stüdyosunda hissettim. Gözlerimin ıslandığını, içimin yumrulaştığını, hıçkırıkların artarda geleceğini hissedince derin bir iç çektim ve ayağa kalktım.

-Bana bu gün iyi bir insan olduğumu hissettirdiğin için sana teşekkür ederim...

+İyi bir insan mı? Sizin benim için ne olduğunuzu ancak ben bilirim doktor. Elinizden öpebilir miyim?

Ben yanağımı uzattım. Selamlaştıktan sonra çıktı gülümseyerek. Bir denizyıldızı daha kurtuldu dedim içimden. Biri için önemli olmanın tadını çıkarttım. Ve hasta muayene etmeye devam ettim. Çağırdım: Sıradaki Denizyıldızı!